

S klikrem se psy pracuju tak nějak od roku 2008, kdy se mi dostala do rukou tenouká knížka přeložená z němčiny. U nás toho tehdy ještě o klikací krabičce moc vědět nebylo, takže jsem začínala jako samouk a postupovala dle citu a těch pár základních informací, které v knížce byly. A byla jsem nadšená z toho, jak to přidalo na intenzitě již tehdy skvělý spolupráce s Ešusem. I když pro někoho je klikr ruce svazující věc, já mám naopak pocit, že nám ruce spíš uvolňuje. A to hlavně ale pomyslně. Ale to je jistě o jednotlivém názoru. Každopádně všichni naši psi klikr milovali a milují

Ešus dokonce několikrát klikr vybalil na chalupě z tašky a přinesl mi ho jako pobídku toho, že spolu půjdeme něco kutit. Když to udělal poprví, zaskočil mě a myslela jsem si, že ho našel někde na zemi, vypadlý. Pak jsem zjistila, že tak činí cíleně. (Sakra, zas mi zvlhlo oko, když jsem si tak vzpomněla).

Bubi byla vždycky nadšená, když jsem krabičku vzala do ruky. Zpočátku si sice na zvuk klikru musela zvyknout, bála se. Ale poté, co jsme se proklikaly z kapsy ven a já vzala klikr, rozvrtěl se jí ten její páreček, co měla místo ocásku, v očekávání akcičky, práce a zábavy. Klikr jí pomohl zbavit se strachu a nechuti z aportu. A z pejskový, která nechtěla vzít do tlamajzny nic, se stala vášnivá aportérka a kradačka balonků a aportů obecně. A přinášení klíčů byl její majstrštyk.

Rumíček vždycky vyčítavě kouká, pokud se klikání netýká zrovna jeho. Když byli s Bubinkou, byla to vždycky Bubi, kdo šel cvičit první. I kdyby to mělo být jen na chvíli. Ale v rámci zachování vážnosti její osoby a pozice jsem to tak dělala i když třeba měla nemocnou tu nožičku a nemohla skoro nic. Dostala jednoduchý úkol, třeba hlídání piškůtu na tlapkách, ťukání šňufákem do ruky, či něco podobného a mohlo se párkrát kliknout. A tím pádem ona nebyla odstrčená, taky pracovala. A Rumíček zoufale hleděl, jaká je to nespravedlnost, že on nekliká a nekliká. Dneska je to naopak on, kdo jde první - zase v rámci zachování funkce (ne rostlináře ☐, ale nejdůležitějšího psa v celém vesmíru a okolí ☐) a žene se do toho se šturmem a nadšením (abych tak citovala ze známý pohádky), ať už se jedná o cvičení doma, na zahradě, nebo venku. A pak opět zoufale čučí, proč už nemůže on, proč jde vona? Co to je za spravedlnost? Že on by ještě.... a ještě.... a ještě. To jsou momenty, kdy mě šťve, že nemám habakůk času. A hrozně si přeju být tou milijounářkou, abych ho tím pádem měla. A místo toho jdu vystřídat psy a na značky nastoupí docentka Talířová.

Tali se velmi rychle přiřadila k ostatním. Klikr se stal taky velmi oblíbenou věcíčkou. Pomáhá jí pochopit hodně pravidel, či spíše je snáze dodržovat. A taky pochopitelně učit se nový "blbinky" a nevšimnout si tak, že se něčemu učí. Pro ni, která byla povelovaná velmi důrazným hlasovým projevem, je tahle jednoduchá komunikace, která funguje úplně jinak než řvaní, na který byla zvyklá a kterému u nás teprve musela postupně odvyknout (Hm, opět mi vlhne oko při vzpomínce, ale teď to není dojetím, ale úlevou. Ta doba, kdy jsme museli být doma fakt mega hlasitý, ta byla utrpením) určitě příjemnou změnou. Před časem jsem zkusila s klikáním přejít i ven, necvičit jen doma. A i když to není stoprocentní, protože její roztěkanost je někdy velká, je to moc fajn. Je vidět, že ji to baví a je ochotná se i soustředit. A co hlavně - je ochotná obětovat začasto činnosti jí nejmilejší - jako třeba letět pod balkony. Nebo do křoví na druhý straně trávníku. Tam taky učím, že se nechodí, neb tam krom odpadků ve formě bufetu lze nalézt i jiné "laskominy". Jak je celá taková pohrkaná, tak se ještě blbě soustředí, ale když je nahozená do módu "přijímám", je to paráda. Myslím, že pro Tali, coby ořvance, bylo a je, jednoduché kliknutí hodně příjemná změna. Když ho vnímne teda 😊, což je pro ni někdy venku šichta. Jakmile se ponoří do svého světa pachů a čuchání, vypne uši. A my máme plný ruce práce upoutat její pozornost. Ale lepší se to, pochopitelně. Každopádně, když pracujeme venku s klikrem, je nadšená, nadšená, nadšená a poslouchání ji velebaví. A pak vidíte, jak je na sebe hrdobec. A to se mi u klikru líbí hodně. Tenhle moment. To jinak člověk nevidí. Když cvičíte klasicky a dobře, tak je pes pochopitelně nadšený, rád spolupracuje. Ale tahle malá krabička způsobuje to, že jsou psi ze sebe unešení a jsou na sebe fakt ti hrdobci. Na to, že objevují, že to zvládají a že to zvládají sami za sebe, ne s dopomocí někoho jiného.

Takže jo, klikr náš přítel ☐ největší.